

paa en Gang. De to Sager ere i Virkelig- heden en Enhed, og det er første Gang, de her fremtræde til delt Forhandling. Der er i alt Fald en aldeles naturlig Forbindelse imellem dem. Jeg vil først sige, at det ærede Mindretals Betænkning med Hensyn til Lovfor- slaget om Søbefæstningen har været mig en stor Skuffelse. Jeg havde virkelig ventet, at der var et Punkt, hvor der kunde blive Tale om en saglig Forhandling og mulig om en Overenskomst. Den første af de Grunde, hvorpaa Mindretallets Indvendinger ere byggede, er jo, at det ene Lovforslag er stilt fra det andet, men det ærede Mindretal huffer ikke paa, at de Meningsfæller, det repræsenterer, for 11 Aar siden, da denne Sag først kom til saglig Behandling i Rigsdagen, netop gik ind paa Søforterne, rigtignok kun paa Vilkøer af, at det blev flydende Forter, men den Forstel, der er mellem flydende Forter og faste, forekommer mig ikke kan være nogen Grund til nu at vægre sig ved at forhandle om Søbefæstningen for sig, da denne desuden i Aar kun er stilt fra Landbefæstningen ved et Stykke Papir; om begge Love komme ind paa to eller paa et eneste Stykke Papir, gjør jo aldeles Intet, en saadan Adskillelse for- hindrer jo ikke i mindste Maade den Over- sigt, som det ærede Mindretal siger, at det savner. — Dernæst nægter det ærede Mindretal at gaa ind paa Forhandlingen om Sø- befæstningen, fordi det er blevet betænkeligt med Hensyn til, at dette Spørgsmaal maaste kan blive løst ad provisorisk Veie. Jeg tror ikke, at Nogen her i Landstthinget nogen- sinde har yttret Noget omhelt, der kunde tilskynde til at løse Befæstningsspørgsmaalet ad provisorisk Veie, og det, at Regeringen i 10 Aar usfortrødent er bleven ved at frem- lægge det ene Lovforslag efter det andet, røber dog heller ikke, at der er nogen Tilbøielighed dertil fra Regeringens Side. For saa vidt man maaste kunde have fundet den ærede Krigs- ministers Udtalelser ved første Behandling om Landbefæstningen noget svævende, tror jeg ikke, at det er vanskeligt at forstaa, at det, han mente, var, at han ikke vilde forpligte sig til ikke ad provisorisk Veie at træffe nogle mindre Forberedelser, der kunne tjene lige- saa vel den ene som den anden Befæstning, men som ikke ville foregribe Noget, og i alt Fald ville kunne støtte Stadens Forsvar. Jeg tror ikke, at jeg har forstaaet den ærede Krigsminister urigtigt, naar jeg har forstaaet ham saaledes, og det forekommer mig ogsaa, at han har været i sin gode Ret ved at svare saaledes, men selv om man nu virkelig har den Betænkning, man her nævner, nemlig at Befæstningen skulde blive gennemført ad provisorisk Veie, hvad jeg ogsaa vilde være

betænkelig ved, dersom jeg troede det muligt, forekommer det mig, at man maatte kunne sige sig selv, at ved bestandig at sige nei og nei og atter nei, bevirker man, at dersom pludselig Krigsfare udbryder, sker alt Muligt ad provisorisk Veie, saa spørger Ingen om Lov, saa gjøres der Alt, hvad der kan gjøres til Landets Forsvar, saa anskaffer man Ge- værer og Kanoner og opfører de Standsjer, man kan faae Tid til at opføre. Man vil altsaa forebygge, at Noget sker ad provisorisk Veie, naar man nu vilde gaa ind paa en sag- lig Forhandling om disse Spørgsmaal og vilde vise sig beredvillig til at komme overens med Regeringen og Landstthinget om Noget. Det Børste er, at de provisoriske Foranstalt- ninger, som blive truffene i Anledning af Krigs- fare, blive improviserede, blive haarlige og ikke vilde tjene Landet til det Børn og den Støtte, som i rette Tid truffene, vel forberedte Foranstaltninger kunne yde. Naar man endelig har yttret Frygt for, at vore Soldater skulde faae Skrupler ved at blive stillede bag- ved Standsjer, som maaste ere opfasteede pro- visorisk, maa det ærede Mindretal aldrig have været i Krig og aldeles ikke have noget Be- greb om, hvad det vil sige at være i Døds- fare. Naar man spiller det høie Spil om Liv og Død, spørger man sandelig ikke om den Slags Betænkneligheder, saa tager man en Dækning, som man kan finde, og jo bedre den er, desto gladere er man derved. Det at fremsætte saadanne Muligheder forekommer mig ikke ret at høre hjemme i en lovgivende Forsamling. Det vilde ogsaa sætte en stor Plet paa de Børnepligtige og paa Nationens Forstand og Mod, dersom det kunde forud- sættes, at den i Farens Tid vilde spørge om Sligt. I Fredens Tid kan der reises saa- danne Spørgsmaal, men naar Krigen er kommen, er det Alles Pligt at forsvare Fæd- relandet af yderste Evne, og saadanne Spørgs- maal kunne da ikke taales.

Der forekommer mig dernæst at være saglige Grunde, hvorfor Mindretallet i det Mindste maatte kunne gaa ind paa at bygge Søbefæstningen, om det end maaste kunde have nogen Betænkning ved Landbefæst- ningen. Det vilde have den Fordel, at saa kunde maaste begge Børn blive særdegs om- trent til samme Tid, thi til at bygge Sø- befæstningen udfordres 7 Aar, medens Land- befæstningen kan bygges paa 5 Aar. Det maa vel erindres, at der er allerede en Sø- befæstning. Her er ikke Tale om noget helt Nytt, men om et nyt Værk til det, der allerede bestaar. I sin Tid er dette bleven anset for godt; nu have Forholdene forandret sig. Ja, det var vel i Grunden lidt forældet, da det blev færdigt i Slutningen af 60'erne;